

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: **X**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2024, č. j.: MV-60448-5/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2024, č. j.: MV-60448-5/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněn výrok usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 14. 11. 2023, č. j. OAM-42430-5/DP-2023, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno správní řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, neboť žalobkyně podala tuto žádost v době, kdy k tomu není oprávněna. Výrok usnesení byl změněn tím způsobem, že „*správní řízení o žádosti účastnice řízení ze dne 25. 9. 2023 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území, vedené pod sp. zn. OAM-42430/DP-2023, se podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., zastavuje, neboť účastnice řízení podala na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněna.*“

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podala v době trvání platnosti překlenovacího štítku, přičemž dva dny poté jí bylo doručeno usnesení o zrušení překlenovacího štítku. Podle správního orgánu měl zánik pracovněprávního vztahu za následek zánik fikce pobytu podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jenže přitom pominul, že k zániku pracovněprávního vztahu došlo na základě nezákonného rozhodnutí. Žalobkyně nemohla využít možnosti v § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ačkoli jí to žalovaná doporučila, neboť v období od 23. 6. 2022 do 30. 3. 2023 byl její pobyt na území pravomocně ukončen. Postupovala v dobré víře a neučinila nic špatně, v souvislosti s čímž poukázala na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu k přepjatému formalismu a nutnosti používat další výkladové metody korigující interpretační výsledky plynoucí z jazykového výkladu. Nezákonný postup správního orgánu ani existence anomálie v právním řádu nesmí jít k tíži žalobkyně. Mělo být uzavřeno, že pokud byla žalobkyně nezákonným postupem připravena o zaměstnání, aniž by měla možnost ohlásit v rozhodné době změnu zaměstnavatele, nezanikla její fikce pobytového oprávnění, protože mohla na území požádat o dlouhodobý pobyt dle § 42a zákona o pobytu cizinců.
3. Rozsudky Nejvyššího správního soudu a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2024, č. j. 41 A 7/2024-27, jsou podle žalobkyně silně dezinterpretovány ve vztahu k údajnému principu „*z fikce není pobyt*“. Žalobkyně se nedomáhala opakovaného osvědčení fikce ani nežádala o trvalý pobyt, kde fikce není možná. V praxi je běžné podání žádosti o dlouhodobý pobyt dle § 42a zákona o pobytu cizinců, kdy je vedeno řízení o prodloužení jiného, stávajícího pobytového oprávnění za současného vzniku fikce.
4. Újma spočívající v povinnosti opustit území je zřejmá z faktu, že zde žije manžel žalobkyně. Nebyly posouzeny ani možné finanční újmy a žalovaná připustila, že její kusé a strohé úvahy stran nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí činí pouze z opatrnosti. Žalobkyně citovala odbornou literaturu, podle níž správní orgány nemají ignorovat právo na ochranu soukromého a rodinného života žadatele při zastavení řízení. V zemi původu nemá žalobkyně žádné prostředky, příjmy ani ubytování, manžel nemůže žalobkyni následovat, poněvadž by přišel o své pobytové oprávnění.

III. Vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

5. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když s ní vyslovila nesouhlas. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci zpochybňující správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala se všemi odvolacími námitkami a žádné procesní právo žalobkyně nebylo dotčeno. Námitky týkající se zániku zaměstnanecké karty bylo třeba řešit v řízení o zaměstnanecké kartě. Překlenovací vízový štítek nezakládá či nemění platnost oprávnění k pobytu a právo podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32, podle něhož nesprávné vydání překlenovacího štítku nemůže založit stěžovateli, byť je v dobré víře, práva, která mu podle platné úpravy nepřísluší. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně dne 25. 9. 2023 podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Přiložila vedle kopie cestovního pasu a dokladu o zajištění ubytování oddací list vystavený Úřadem městské části Praha 9 dokládající uzavření manželství s panem X dne 21. 9. 2023.
7. Dne 14. 11. 2023 prvostupňový orgán vydal usnesení, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno správní řízení ve věci žádosti, neboť žalobkyně podala žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Jak je uvedeno v odůvodnění, platnost dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem zaměstnání byla stanovena do 25. 3. 2022, přičemž tento den byl posledním dnem lhůty stanovené v § 47 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně nesdělila důvody, které ji vedly k podání žádosti až dne 25. 9. 2023 a které zabránily v dodržení lhůty v § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobkyně podala dne 24. 11. 2023 proti prvostupňovému rozhodnutí, doručenému dne 22. 11. 2023, blanketní odvolání, které doplnila dne 2. 1. 2024. Odvolací námitky se zcela shodují se žalobními body.
9. Dne 27. 5. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, kterým změnila důvod vedoucí k zastavení řízení z § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na písm. c) téhož ustanovení, jelikož žalobkyně nedisponuje pobytovým oprávněním, jež zákon předpokládá pro podání žádosti na území. Doba 60 dnů uvedená v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobkyni skončila dne 10. 10. 2022. Žalobkyně nemohla být v dobré víře o platnosti pobytového oprávnění, jelikož nejpozději dne 23. 8. 2023 v souvislosti s doručením usnesení, č. j. OAM-11478-46/ZM-2022, věděla o zániku platnosti zaměstnanecké karty. Vízový štítek osvědčoval oprávnění k pobytu, které ve skutečnosti neexistovalo, byl vydán v rozporu se zákonem a žalobkyni nezaložil oprávnění k pobytu. Tzv. fikce pobytu neslouží pro podávání a rozhodování o dalších žádostech, jak shrnul Krajský soud v Brně v rozsudku, č. j. 41 A 7/2024-27. Námitky proti skutečnostem týkajícím se zaměstnanecké karty je třeba uplatnit v řízení o zaměstnanecké kartě, nikoli v řízení o nynější žádosti.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 25. 9. 2025 právní zástupce žalobkyně argumentoval shodně jako v podané žalobě. Na podporu tvrzení týkajících se nesprávné aplikace ustanovení § 63 zákona o pobytu cizinců poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2024, č.j. 2 Azs 190/2024-31, řešící otázku počátku běhu 60denní lhůty pro oznámení změny zaměstnavatele podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
12. Zástupce žalované s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby.
13. Podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2023, „*v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území po dobu kratší než 6 měsíců nebo na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání.*“
14. Podle § 47 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2023, „*vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedené v odstavci 5 nebo v § 42c odst. 2 se považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, pokud cizinec byl k podání žádosti na území podle odstavce 5, § 42a odst. 6, § 42c odst. 2, § 42d odst. 1, § 42f odst. 2, § 42g odst. 5 a § 42i odst. 3 písm. a) oprávněn.*“
15. Podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců „*usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*“
16. Žalobkyně podala dne 8. 2. 2022 u prvostupňového orgánu žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty (platnost skončila dne 25. 3. 2022). Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 11. 5. 2022, č. j. OAM-11478-24/ZM-2022, ve spojení s rozhodnutím žalované ze dne 14. 10. 2022, č. j. MV-134783-13/SO-2022, byla žádost zamítnuta a platnost zaměstnanecké karty nebyla prodloužena. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 22. 2. 2023, č. j. 59 A 81/2022-33, bylo předmětné rozhodnutí žalované zrušeno a věc byla žalované vrácena k novému projednání. Žalovaná poté vydala rozhodnutí, č. j. MV-134783-22/SO-2022, jímž rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 11. 5. 2022, č. j. OAM-11478-24/ZM-2022, zrušila a vrátila tomuto orgánu věc k novému projednání.
17. Prvostupňový orgán vydal dne 22. 8. 2023 pod č. j. OAM-11478-46/ZM-2022, usnesení, jímž správní řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zastavil. Stejnopis usnesení byl zmocněnci žalobkyně doručen dne 23. 8. 2023. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že pracovní poměr žalobkyně u společnosti X s. r. o. byl ukončen dne 11. 8. 2022 a v následujících 60 dnech žalobkyně neoznámila změnu zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

cizinců. Uplynutím doby dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobkyni zaniklo právo pobývat na území dlouhodobě na základě zaměstnanecké karty.

18. Rozhodnutím žalované ze dne 12. 12. 2023, č. j. MV-170905-5/SO-2023, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení prvostupňového orgánu ze dne 22. 8. 2023, č. j. OAM-11478-46/ZM-2022. Rovněž žalovaná dospěla k závěru, že zaměstnanecká karta žalobkyně zanikla ze zákona, a to uplynutím 60 dnů od skončení pracovněprávního vztahu ke dni 10. 10. 2022. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2024, č.j. 45 A 1/2024-43. O kasační stížnosti žalobkyně proti tomuto rozsudku nebylo dosud rozhodnuto.
19. Soud se ztotožňuje se žalovanou, že nejpozději v den doručení stejnopisu usnesení, č. j. OAM-11478-46/ZM-2022, tedy dne 23. 8. 2023, žalobkyně věděla, že platnost její zaměstnanecké karty zanikla dne 10. 10. 2022. Jestliže dne 25. 9. 2023 žalobkyně podávala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, učinila tak v době, kdy již nedisponovala pobytovým statutem vyžadovaným zákonem o pobytu cizinců pro podání žádosti prvostupňovému orgánu na území. Podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2023, mohla žalobkyně za této situace podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na zastupitelském úřadu. Zákon o pobytu cizinců v § 42a odst. 5 a 6 rozeznává případy, při nichž lze žádost podat na území, od případů, kdy může cizinec žádost uplatnit jen na zastupitelském úřadu. Žalovaná potom správně určila, že žalobkyně nebyla oprávněna k podání žádosti na území, protože byly naplněny podmínky pro zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Tento důvod pro zastavení řízení se jeví přílehavějším oproti původně určenému písm. d), tzn., „*cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*“ Změnou se reaguje na fakt nepřipustnosti podání žádosti žalobkyně u prvostupňového orgánu namísto zastupitelského úřadu.
20. Osvědčení ve formě vízového štítku vyznačené dne 8. 8. 2023 do cestovního dokladu žalobkyně není způsobilé vyloučit pravidlo obsažené v § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého za podmínek stanovených v odstavci 1 zaniká i oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, pokud toto oprávnění vzniklo podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaná opodstatněně poukázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 Azs 98/2015-32. Žalobkyně v důsledku vydání překlenovacího štítku nenabyla pobytové oprávnění, a pokud v dobré víře podala dne 25. 9. 2023 svou žádost, nebyla za své chování ve smyslu předmětného rozsudku sankcionována. Usnesení o zastavení řízení nelze totiž podle názoru soudu považovat za sankci. Osvědčení bylo vydáno v rozporu s § 47 odst. 11 zákona o pobytu cizinců, a proto bylo zrušeno usnesením prvostupňového orgánu ze dne 22. 9. 2023, č. j. OAM-329217-2/MC-2023. Podle odůvodnění tohoto usnesení překlenovací štítek osvědčoval oprávnění pobývat na území, které zaniklo podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ke dni 10. 10. 2022. Ačkoli zrušované osvědčení nezaložilo oprávnění k pobytu žalobkyně, byly účinky usnesení stanoveny ke dni vydání zrušovaného osvědčení (8. 8. 2023).
21. Nedůvodným je podle názoru soudu i tvrzení žalobkyně o zkreslení fikce pobytového oprávnění žalovanou. V rozsudku Krajského soudu v Brně, č. j. 41 A 7/2024-27, a výkladu provedeném na straně 6 napadeného rozhodnutí se toliko rozvíjí již ustálený

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

názorový přístup Nejvyššího správního soudu, že když podání žádosti o pobytové oprávnění podmiňuje platné povolení k dlouhodobému pobytu, pak je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, pročez nelze po tuto dobu o splnění podmínky povoleného dlouhodobého pobytu hovořit. Opačný výklad by vedl k možnosti účelově podávat opakované žádosti, což by znamenalo nikdy nekončící fikci oprávněného pobytu (srov. bod 17 rozsudku ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19, s odkazem na rozsudek ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015-44).

22. K další žalobní námitce, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou vůči žalobkyni nespravedlivá, přepjatě formalistická a v rozporu se zásadou materiální pravdy, soud uvádí, že ve správním řízení postupovaly žalovaná i prvostupňový orgán v souladu s platnou právní úpravou. Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit, či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit. S ohledem na uvedené se tak nejednalo o formalistický postup, pakliže správní orgány meritorně neposuzovaly danou věc, ale o postup v souladu se zákonem. Žalovanou citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, který nebyl v recentní judikatuře překonán, se sice vztahuje k zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nicméně soud neshledává důvod, proč by závěr o obligatorním zastavení řízení neměl být aplikován i na § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

23. Soud konstatuje, že správní orgány nepochybily ani při posouzení, zda zastavení řízení o žádosti žalobkyně představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Soud souhlasí s hodnocením správních orgánů, že v případě vydání procesního rozhodnutí ve věci nebyly správní orgány podle § 174a zákona o pobytu cizinců povinny zkoumat přiměřenost tohoto rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud objasnil, že přiměřenost zastavení řízení by mohla být zohledněna pouze ve vztahu k důvodu zastavení řízení. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, bylo shledáno nepřiměřeným zásahem do rodinného života stěžovatelky, když správní orgány a krajský soud konstatovaly, že nemoc manžela cizinky, kterého tato cizinka zmocnila k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nepředstavuje důvod na její vůli nezávislý, který jí mohl bránit ve včasném podání žádosti. V případě žalobkyně však soud takové zvláštní okolnosti neshledal, správnímu orgánům nevznikla povinnost posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, ke kterému došlo v důsledku zastavení řízení kvůli neoprávněnosti podání žádosti. Obdobně Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 1 Azs 266/2018-27, konstatoval, že „[o]becně v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě byla žádost podána na území ČR, ačkoliv k tomu nebyly splněny podmínky (stěžovatelka neměla na území ČR povolený přechodný pobyt), nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (...). Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“

24. Zároveň soud konstatuje, že k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny žalobkyně nedoložila kromě formuláře žádosti žádné skutečnosti, které by opodstatňovaly posouzení přiměřenosti zastavení řízení o žádosti ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Žalobkyně uvedla skutečnosti, které by mohly být relevantní ve smyslu čl. 8 Úmluvy, až ve svém odvolání, přičemž žalovaná se těmito tvrzeními zabývala a vyjádřila se k otázce, zda lze zastavení řízení o žádosti žalobkyně považovat za nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.
25. Soud si je vědom usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 8 Azs 99/2023-52, kterým byla rozšířenému senátu postoupena otázka, zda má správní orgán posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného cizince podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců i v případě, kdy je řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno. Na toto usnesení upozornil rovněž žalobce. V rámci uvedené otázky se rozšířený senát má zabývat otázkou, jak nakládat se závazkem státu k respektování soukromého a rodinného života vyplývajícím z čl. 8 Úmluvy při rozhodování správního orgánu podle zákona o pobytu cizinců.
26. S ohledem na shora uvedené soud neshledal důvod pro přerušení řízení do doby rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 8 Azs 99/2023.
27. Dále žalobkyně namítala, že její nepříznivá situace pramení z nesprávného postupu při doručování v řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, který ji vedl ke zbavení procesních práv. Žalobkyně se ocitla v procesní pasti ne vlastní vinou a ani laikovi nemůže uniknout nespravedlnost, jaké se jí dostalo. Z důvodu ochrany práv nabytých v dobré víře a z důvodu, že správní orgány mají sloužit veřejnosti, nemělo být ke správnímu řízení přistupováno mechanicky a neměl být pouze suše konstatován zánik zaměstnanecké karty. Zákonodárce nereflektuje zcela vyčerpávajícím způsobem přesah účinků správních rozhodnutí do soukromého práva. Dochází k paradoxní situaci, že ukončení pracovněprávního vztahu má za následek zánik pobytového oprávnění, ale zánik pobytového oprávnění rovněž vede k ukončení pracovněprávního vztahu. Žalobkyně objektivně nemohla využít možnosti v § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v období od 23. 6. 2022 do 30. 3. 2023 byl její pobyt na území pravomocně ukončen. Soud k těmto žalobním námitkám uvádí, že nemohou být předmětem přezkumu v řízení vztahujícímu se k vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Bylo na žalobkyni, aby uvedené námitky uplatnila v rámci řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, případně v rámci žaloby proti rozhodnutí (sdělení) Ministerstva vnitra o nesplnění podmínek pro oznámení změny zaměstnavatele. S ohledem na uvedené neshledal soud případným odkaz právního zástupce žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2024, č.j. 2 Azs 190/2024-31, řešící otázku počátku běhu 60denní lhůty pro oznámení změny zaměstnavatele podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
28. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.